

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **M. M.**, nar. xxx
státní příslušnost Republika Uzbekistán
bytem xxx
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

za účasti:

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2025, č. j. MV-84078-4/SO-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2025, č. j. MV-84078-4/SO-2025 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 31. 3. 2025, čj. OAM-4496-11/PP-2025 (dále též

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

„prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo podle § 169r odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno správní řízení o opakované žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že řízení o jeho v pořadí třetí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu nebylo možné zastavit podle § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, a to s ohledem na utajovanou povahu podkladů, na specifika správního řízení, v němž se na základě utajovaných podkladů rozhoduje, na existenci právního nároku na vydání povolení k přechodnému pobytu a na vliv plynutí času na závěr o aktuálnosti ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Postup žalované byl nesprávný a nezákonný.
3. Žalobcovy předchozí žádosti byly zamítnuty na základě utajovaných podkladů, které byly ve smyslu § 17 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) uchovávány odděleně mimo správní spis a vyloučeny z nahlížení. Ačkoliv správní orgány rozhodovaly o žalobcově nároku ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, žalobce neměl v žádném z řízení možnost seznámit se s obsahem utajovaných podkladů v žádném rozsahu a v žádné podobě. Žalobce si není vědom obsahu utajovaných podkladů. Žalobce nebyl nikdy v ČR pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, nebylo proti němu vedeno ani zahájeno trestní stíhání. S ohledem na utajovanou povahu podkladů a vlastní neznalost skutečností vedoucích k negativním rozhodnutím nemohl žalobce uvést nové skutečnosti vedoucí k odlišnému posouzení jeho třetí žádosti, což mu však nelze vyčítat. Je-li omezen princip kontradiktornosti, jsou na správní orgány, které mají svou aktivitou vyvážit nerovné postavení účastníka, kladeny zvýšené požadavky.
4. Žalobce zdůraznil, že na vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU existuje právní nárok, který plyne ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobytová směrnice“). Správní orgány a následně ani soudy nikdy nezpochybnily, že je žalobce rodinným příslušníkem občana EU. Pouze ve smyslu článku 27 odst. 2 pobytové směrnice shledaly, že žalobcovo osobní chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Proto nelze žalobci vyčítat neuvedení nových skutečností k jeho rodinným vazbám, které byly již v přecházejících řízeních nesporné a zakládaly žalobci právní nárok na vydání povolení k přechodnému pobytu.
5. Žalobce dále namítal, že plynutí času má vliv na posouzení aktuálnosti ohrožení některého ze zájmů společnosti žalobcem. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2023, č. j. 10 Azs 12/2023-67, se aktuálnost ohrožení veřejného pořádku posuzuje podle aktuálnosti utajovaných podkladů. V žalobcově případě byla přitom jeho druhá žádost zamítnuta rozhodnutím ze dne 27. 5. 2024, tj. ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dne 31. 3. 2025) téměř před rokem. Záznam do spisu, jímž byla deklarována existence utajované informace, byl učiněn dne 4. 4. 2024. Žalobce je proto přesvědčen, že ke dni rozhodování o jeho třetí žádosti uplynula natolik dlouhá doba, že utajované informace již nemohly splňovat požadavek na jejich aktuálnost, tudíž bylo povinností správních orgánů projednat žalobcovu žádost meritorně.
6. Žalovaná podle žalobce dále pochybila, když k námitce žalobce neposuzovala přiměřenost dopadů zastavení řízení do žalobcova soukromého a rodinného života a do téhož práva žalobcovy družky. Žalovaná také měla posoudit nejlepší zájem žalobcovy nezletilé dcery. V tomto ohledu nelze přejímat závěry učiněné v rámci jiného řízení, které navíc od sebe dělí dlouhá doba, za kterou si žalobce se svou dcerou a se svou družkou prohloubil blízké osobní vazby a citová pouta. Napadené rozhodnutí se bezprostředně týká žalobcovy nezletilé dcery, jejích práv a zájmů. Odloučení od

Shodu s prvopisem potvrzuje P.V.

svého otce by pro nezletilou žalobcovu dceru znamenalo nenahraditelnou újmu. Správní orgány měly definovat nejlepší zájem žalobcovy nezletilé dcery a poměřit s protichůdným zájmem.

7. Žalobce považoval napadené rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné, neboť žalovaná nevypořádala žalobcovy odvolací námitky týkající se jeho soukromého a rodinného života.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobním námitkám odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2024, č. j. 6 Azs 250/2024-57, podle nějž: „Rovněž k námitce absence skutečného, dostatečně závažného a aktuálního obrožení některého ze základních zájmů společnosti lze odkázat na závěry obsažené v dřívějším rozsudku č. j. 7 Azs 289/2022-49 (bod 20) vydaném ve věci stěžovatele, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že z utajovaných skutečností vyplývá k jeho osobě dlouhodobé (nikoli jednorázové či nahodilé) jednání a udržování kontaktů s osobami z kriminálního prostředí. Lze doplnit, že stěžovatel se s těmito osobami nejenom dlouhodobě stýká, ale ve prospěch těchto osob rovněž jedná, což žalovaný stěžovateli v obecné rovině sdělil již v průběhu správního řízení. Je tedy zjevné, že důvodem neudělení přechodného pobytu nebyl pouhý kontakt s těmito osobami, či dokonce pouhé porušení povinností plynoucích ze zákona o pobytu cizinců, jak se pokouší argumentovat stěžovatel.“ Dále žalovaná uvedla, že žalobce ve vztahu ke své nezletilé dceři a k paní S. K. neuvedl žádné nové skutečnosti, které by nebyly předmětem předchozího řízení. Žalovaná dále uvedla, že nebyla povinna posuzovat přiměřenost podle § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť napadené rozhodnutí je toliko rozhodnutím procesním. Žalovaná neprováděla v tomto řízení žádné dokazování. Pouze zrekapitulovala řízení o žalobcových předchozích žádostech. Žalovaná dále opět citovala shora uvedené usnesení Nejvyššího správního soudu, podle nějž: „Městský soud při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého rodinného života stěžovatele a jeho rodinných příslušníků (včetně zohlednění nejlepšího zájmu dítěte) vycházel v souladu s výše citovanou judikaturou z toho, že zájem dítěte nemá vždy absolutní přednost před chráněným veřejným zájmem (zde zájem státu na ochraně bezpečnosti a veřejného pořádku). Není tedy pravda, že by poměření bylo provedeno pouze pašálně a že by nebyla hledána spravedlivá rovnováha mezi právem na rodinný život a zájem dítěte na straně jedné a veřejným zájmem na straně druhé. Zájem státu na ochraně bezpečnosti a předcházení kriminality v daném případě převážil nad právem na nerušený rodinný život i nad zájmem dítěte. Stěžovatelova dcera může na území nadále pobývat v péči matky, stěžovatel ji může finančně podporovat ze země původu. Nic také nebrání tomu, aby dcera a družka navštěvovaly stěžovatele v zemi původu, stejně jako stěžovatel může k jejich návštěvám na území využívat krátkodobého vízového pobytu.“ Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

9. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
10. Dne 19. 3. 2025 podal žalobce v pořadí již třetí žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Žalobce ve své žádosti uvedl, že se považuje za rodinného příslušníka své nezletilé dcery, R. M., nar. xxx, která je občankou ČR. Dále se považuje za rodinného příslušníka paní S. K., která je jeho partnerkou a občankou ČR. Žalobce k žádosti doložil rodný list své dcery, prohlášení paní S. K., a to vše doplnil řadou společných fotografií s oběma uvedenými občankami ČR z různých časových okamžiků a různých míst. Výpisem z Centrálního registru obyvatel pak bylo ověřeno, že paní S. K. je svobodná a adresa místa jejího trvalého pobytu se shoduje s místem hlášeného pobytu žalobce. Žalobce dále ke své žádosti přiložil další náležitosti podle § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
11. První žalobcová žádost ze dne 28. 4. 2020 byla rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 28. 4. 2020, č. j. OAM 5730-52/PP-2020, zamítnuta podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaná zamítla žalobcovo odvolání rozhodnutím ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje P.V.

25. 5. 2022, č. j. MV-86129-4/SO-2022. Správní orgány při svém rozhodování vycházely z utajované informace Policie ČR. Závěr správních orgánů následně potvrdil Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 8. 9. 2022, č. j. 15 A 52/2022-60. Kasační stížnost proti rozsudku městského soudu pak zamítl Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 12. 1. 2023, č. j. 7 Azs 289/2022-49.

12. Druhou žádost podle § 87b zákona o pobytu cizinců podal žalobce dne 1. 11. 2023, přičemž tato žádost byla rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 27. 5. 2024, č. j. OAM-15590-37/PP-2023, zamítnuta ze stejných důvodů podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tedy opětovně proto, že je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. V průběhu správního řízení byla správnímu orgánu poskytnuta Policií ČR písemná informace vztahující se k osobě žadatele, a to v režimu utajení (stupeň „vyhrazené“) podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále jen „zákon o utajovaných informacích“). Utajované informaci bylo přiřazeno č. j. V 31/2024-OAM. Žalobu proti rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti zamítl Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 3. 9. 2024, č. j. 13 A 22/2024-72. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítl Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost svým usnesením ze dne 5. 12. 2024, č. j. 6 Azs 250/2024-57. Ústavní stížnost proti tomuto usnesení odmítl Ústavní soud pro zjevnou neopodstatněnost svým usnesením ze dne 25. 2. 2025, sp. zn. I ÚS 114/25.
13. Dne 31. 3. 2025 vydalo Ministerstvo vnitra ČR prvostupňové rozhodnutí, jímž řízení o žalobcově žádosti ze dne 19. 3. 2025 zastavilo podle § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán uvedl, že žalobce v žádosti nevznesl námitky proti předchozímu zamítnutí jeho žádosti podané za identickým účelem, ani proti rozhodnutí soudů. Žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by se vztahovaly k důvodům zamítnutí jeho předchozí žádosti. Žalobce neuvedl, že by došlo k závažným výjimečným okolnostem, které by měly dopad do realizace jeho soukromého a rodinného života na území. Skutečnosti, které žalobce uvedl v žádosti, nejsou novými skutečnostmi, nýbrž již byly posuzovány správními orgány, jejichž závěry byly potvrzeny soudy. Ani z časového hlediska se nedá usuzovat na to, že by došlo v žalobcově věci ke změně okolností, když Ústavní soud o žalobcově ústavní stížnosti rozhodl dne 25. 2. 2025 a žalobce podal svou žádost dne 19. 3. 2025. Proto není účelné o žádosti znovu meritorně rozhodovat.
14. O odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalobce ve svém odvolání předně namítal, že je v řízení dána nová skutečnost v podobě plynutí času, neboť plynutí času oslabuje závěr, že přítomnost žalobce na území ČR představuje ohrožení pro veřejný pořádek. Dále argumentoval nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života a nejlepším zájmem své nezletilé dcery. Žalovaná se ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně, že žalobce neuvedl ve své aktuální žádosti žádné nové skutečnosti, které by nebyly předmětem předchozího řízení. Žalobcovy rodinné vazby byly podrobně posouzeny v rámci předchozího řízení, a to jak správními orgány, tak správními soudy. Žalobce nové skutečnosti netvrdil, neprokázal a ani je nelze dovodit z vyjádření družky či předložených fotografií. Žalobcovy žádosti nebyly zamítnuty z důvodu, že by nebyl rodinným příslušníkem občana EU, nýbrž z důvodu, že je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaná zdůraznila, že žalobcova žádost byla již v minulosti dvakrát meritorně posouzena, přičemž žalobce pobytové oprávnění nezískal. Ke své nynější žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti, a proto je zcela na místě využít institutu zastavení řízení ve smyslu § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná odkázala na závěry správních soudů učiněné v řízeních o žalobách proti předchozím zamítavým rozhodnutím žalované.

V.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.V.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

15. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Při jednání u Městského soudu v Praze dne 2. 10. 2025 právní zástupce žalobce argumentoval shodně jako v podané žalobě. S odkazem na pobytovou historii žalobce uvedl, že žalobní argumentace je založena na dvou žalobních bodech. Pokud se jedná o první z nich, tedy námitku, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení dle § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, poukázal na to, že ve vztahu k jeho rodinným vazbám, není mezi stranami sporné, že žalobce lze považovat za rodinného příslušníka občana EU. Ve vztahu k důvodu zamítnutí jeho předchozích žádostí uvedl, že tyto žádosti byly zamítnuty na základě skutečností vyplývajících z utajovaných podkladů, s jejichž obsahem se neměl možnost seznámit, a tedy mu není známo, jaké skutečnosti byly důvodem pro zamítnutí žádostí, což vedlo k nemožnosti tvrdit a doložit nové skutečnosti, které by mohly vést správní orgán k odlišnému posouzení jeho třetí žádosti. Zároveň poukázal na časové hledisko, kdy správní orgány a rovněž soudy v přechodném řízení vycházely z utajované informace z dubna 2024, přičemž žalobci není známo, zda s ohledem na plynutí času zde i nadále existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, tedy, zda taková hrozba i nadále trvá. Za tím účelem měly správní orgány utajovaný podklad aktualizovat a ve věci rozhodnout meritorně. Druhá žalobní námitka se týká absence posouzení dopadu napadeného rozhodnutí so soukromého a rodinného života žalobce a nejlepšího zájmu dítěte. V této souvislosti právní zástupce žalobce poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2024, č. j. 8 Azs 99/2023-52, kterým byla rozšířenému senátu postoupena otázka, zda má správní orgán posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného cizince podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců i v případě, kdy je řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno a navrhl přerušení řízení do doby rozhodnutí o této otázce. Pokud soud tento návrh neshledá důvodným navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
17. Zástupkyně žalované s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě zdůraznila, že důvodem zastavení řízení o opakované žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU bylo neuvedení nových skutečností, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti, a to ve vztahu k vazebním osobám a rovněž ve vztahu k důvodu zamítnutí jeho předchozí žádosti. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí není založeno na utajovaných informacích, není důvodný požadavek žalobce na jejich aktualizaci v rámci tohoto řízení. Dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce byl posouzen v rámci rozhodnutí o jeho předchozích žádostech a za situace, kdy žalobce v tomto ohledu neuváděl žádné nové skutečnosti, nebylo namístě se jím v rámci tohoto řízení zabývat. K odkazu na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2024, č. j. 8 Azs 99/2023-52, kterým byla rozšířenému senátu postoupena otázka, zda má správní orgán posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného cizince podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců i v případě, kdy je řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno, právní zástupkyně žalované uvedla, že se předkládaná věc týká skutkově zcela odlišné věci a důvod pro přerušení řízení neshledala. Ze všech uvedených důvodů navrhla zamítnutí žaloby.
18. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.*

19. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
20. Podle článku 27 odst. 1 pobytové směrnice *s výhradou této kapitoly směji členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům. Podle článku 27 odst. 2 pobytové směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
21. Podle § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal opakovaně žádost o vydání povolení k přechodnému, dlouhodobému nebo trvalému pobytu, aniž uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti.*
22. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
23. Podle článku 8 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.*
24. Podle článku 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte *zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.*
25. Žalobce namítal nesprávnou a nepřiléhavou aplikaci § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
26. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2024, č. j. 5 Azs 240/2024-32: *„Ustanovení § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců stanoví, že „[u]snesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal opakovaně žádost o vydání povolení k přechodnému, dlouhodobému nebo trvalému pobytu, aniž uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti“. Toto ustanovení zjednodušuje způsob vypořádání opakovaně podané žádosti o vydání povolení k přechodnému, dlouhodobému nebo trvalému pobytu. Je-li takováto žádost založena na stejných skutečnostech jako dříve podaná žádost, nejde o nedostatek její předepsané obsahové náležitosti (rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2019, č. j. 1 Azs 323/2019-30, bod 19). Správní orgán však řízení o ní zastaví, aniž by se jí dále věcně zabýval. Jde o zvláštní úpravu, která se ve věcech, v nichž se použije zákon o pobytu cizinců, uplatní před obecnou úpravou správního řízení podle správního řádu. Z tohoto důvodu se v posuzované věci nepoužije § 48 odst. 2 správního řádu, který připouští, že se správní orgán bude opakovaně podanou žádostí znovu věcně zabývat, ledaže bylo již jednou na základě dřívější žádosti přiznáno určité právo nebo uložena tatáž povinnost z téhož důvodu.“*
27. Smyslem ustanovení § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců tedy je podle shora citovaného rozsudku zjednodušení postupu správních orgánů a možnost nezabývat se z věcného hlediska opakovaně podanou a na stejných důvodech postavenou žádostí o vydání povolení k přechodnému pobytu, nýbrž ji vypořádat procesním rozhodnutím o zastavení řízení. Správní orgán nemá rozhodovat vícekrát o té samé žádosti za těch samých okolností. Takový postup by nepřinesl žádnou výhodu ani účastníkovi správního řízení, pouze by zatížil správní orgány, které by musely opakovaně zamítat žalobcovy žádosti stojící na identických důvodech.

28. Bylo na správních orgánech, aby dostatečně a přezkoumatelně odůvodnily svůj závěr o naplnění podmínek pro zastavení řízení dle uvedeného ustanovení. V tomto ohledu soud považuje rozhodnutí prvostupňové i žalobou napadené za srozumitelná, logicky odůvodněná a přezkoumatelná. Z rozhodnutí správních orgánů není patrný ani žádný vnitřní rozpor. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že „*se ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. stupně, že účastník řízení neuvedl ve vztahu k vazebním osobám, tedy nezletilé dceři i družce, žádné nové skutečnosti, které by nebyly předmětem přechodného řízení. Rodinné vazby žadatele byly podrobně posouzeny v rámci přechodného řízení vedeného správním orgánem I. stupně pod č. j. OAM-15590/PP-2023, a to včetně přezkumu všemi soudními instancemi. Účastník řízení ke své žádosti žádné nové skutečnosti nedoložil ani tyto netvrdil. Přiložil toliko vyjádření jeho družky a rodinné fotografie, z nichž žádné nové skutečnosti nelze dovodit. Účastník řízení rovněž ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti jeho předchozí žádosti žádné nové skutečnosti neuvedl. Komise uvádí, že předchozí žádosti účastníka řízení nebyly zamítnuty z důvodu, že by nebyl rodinným příslušníkem občana České republiky, ale z důvodu, že je důvodné nebezpečí, že by účastník řízení mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Jeho rodinné vazby byly v předchozím řízení podrobně posouzeny, vazební osoby i rodinné poměry účastníka řízení nedoznaly žádných změn, toto ostatně ani netvrdil.*“
29. Ve shodě se správními orgány má soud za to, že žalobce neuvedl ve své opakované žádosti žádné nové skutečnosti, které by nebyly již dříve posuzovány. Ve vztahu k důvodu zamítnutí jeho předchozí žádosti je třeba uvést, že žalobce byl v přechodných řízeních rámcově seznámen s důvody, pro které existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Tento závěr byl učiněn na základě utajovaných informací, které podle Nejvyššího správního soudu dostaly požadavkům na věrohodnost, přesvědčivost a vztah k věci „*a lze na jejich základě spolehlivě učinit závěr o (potenciálním) bezpečnostním riziku plynoucím z pobytu stěžovatele na území ČR v podobě pobytu přechodného. Dané informace poskytují dostatečný obraz o jeho dlouhodobém (nikoliv jednorázovém či dočasném) udržování činností a kontaktů s osobami z kriminálního prostředí. V předložených utajovaných informacích je dostatečně podrobně a přesvědčivě popsáno, z jakých podkladů a zdrojů Policie ČR vychází. Činnost a chování stěžovatele jsou popsány (včetně časových a místních údajů) způsobem, na základě něhož bylo možno přezkoumat důvodnost informace v míře předpokládané shora citovanou judikaturou. Utajované informace pak ani neobsahují nesrovnalosti, které by vyžadovaly provedení dalších důkazů (doplnění skutkových zjištění), či vyvolávaly jakékoliv pochybnosti stran jejich účelového vytvoření.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2023, č. j. 7 Azs 289/2022-49). Rovněž ve svém usnesení ze dne 5. 12. 2024, č. j. 6 Azs 250/2024-57, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*k námitce absence skutečného, dostatečně závažného a aktuálního ohrožení některého ze základních zájmů společnosti lze odkázat na závěry obsažené v dřívějším rozsudku č. j. 7 Azs 289/2022-49 (bod 20) vydaném ve věci stěžovatele, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že z utajovaných skutečností vyplývá k jeho osobě dlouhodobé (nikoli jednorázové či nahodilé) jednání a udržování kontaktů s osobami z kriminálního prostředí. Lze doplnit, že stěžovatel se s těmito osobami nejenom dlouhodobě stýká, ale ve prospěch těchto osob rovněž jedná, což žalovaný stěžovatel v obecné rovině sdělil již v průběhu správního řízení. Je tedy zjevné, že důvodem neudělení přechodného pobytu nebyl pouhý kontakt s těmito osobami, či dokonce pouhé porušení povinností plynoucích ze zákona o pobytu cizinců, jak se pokouší argumentovat stěžovatel.*“ Žalobci tedy objektivně nic nebránilo, aby k důvodům, pro které existuje podle správních orgánů důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, uvedl jakoukoliv novou skutečnost. V takovém případě by se totiž správní orgány musely jeho žádostí zabývat věcně a měly by povinnost podrobit ji opětovnému meritornímu přezkumu.
30. Shodný závěr se uplatní také ve vztahu k žalobcovým rodinným vazbám na území ČR a k souvisejícímu posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života či nejlepšího zájmu dítěte – žalobcovy nezletilé dcery. Žalobce totiž žádné nové skutečnosti neuvedl ani ke své nezletilé dceři ani ke své družce S. K. . Rovněž žalobcovy rodinné vazby totiž byly předmětem posouzení v řízeních o jeho předchozích žádostech. Žalobci přitom ani v tomto ohledu nic nebránilo jakékoliv nové skutečnosti uvést. Jak již bylo uvedeno: Má-li mít opakovaná žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu šanci na úspěch, musí se opírat o nové skutečnosti, které

nebyly předmětem řízení o dřívější žádosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 2 Azs 343/2018-38).

31. Žalobní argumentaci, že řízení o v pořadí třetí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu nebylo možné zastavit podle § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, a to s ohledem na utajovanou povahu podkladů pro vydání rozhodnutí o jeho předchozích žádostech a specifika řízení, v němž se na základě utajovaných podkladů rozhoduje, nárokovost řízení a vliv plynutí času na závěr správních orgánů o existenci ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, nelze přisvědčit
32. Je nepochybně pravdou, že jedním z požadavků na přesnost a celkovou věrohodnost utajovaných informací je jejich aktuálnost. Žalobce v této souvislosti odkázal na přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2023, č. j. 10 Azs 12/2023-67, podle nějž: *„Utajované informace však musí být též aktuální. Jak říká již samotná směrnice 2004/38/ES v čl. 27 odst. 2, osobní chování cizince musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Tyto závěry potvrzuje i judikatura Soudního dvora, která opakovaně dospěla k závěru, že opatření odůvodněná důvody veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, když se ukáže, že osobní chování dotyčné osoby představuje „v současné době“ skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (rozsudek SDEU ze dne 8. 12. 2011, Nural Ziebell, C-371/08, EU:C:2011:809, bod 82, rozsudek velkého senátu SDEU ze dne 2. 5. 2018, spojené věci C-331/16 a C-366/16, K. a H. F., EU:C:2018:296, bod 52, či již výše citovaný rozsudek velkého senátu SDEU C-304/14, bod 40). V obdobném duchu ostatně hovoří i judikatura NSS, která zdůrazňuje, že zruší-li správní soud rozhodnutí žalované Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, musí žalovaná znovu posoudit trvání hrozby pro veřejný pořádek (či národní bezpečnost jako v případě nyníšším) s ohledem na plynutí času ke dni vydání nového rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52, bod 50).“* Je nutné si však uvědomit, že podkladem napadeného rozhodnutí nebyly žádné utajované informace. V řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí, nebylo posuzováno, zda žalobce představuje hrozbu pro bezpečnost státu nebo zda by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Pokud se týká řízení o předchozích žádostech žalobce, v nichž správní orgány z utajovaných informací vycházely, pak soud konstatuje, že nebyly shledány žádné jejich nedostatky ve vztahu k žádnému z atributů, kterým utajovaná informace musí odpovídat, aby mohla sloužit za přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci. Soud tento svůj závěr opírá o rozsudky Městského soudu ze dne 8. 9. 2022, č. j. 15 A 52/2022-60, a ze dne 3. 9. 2024, č. j. 13 A 22/2024-72, dále o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2023, č. j. 7 Azs 289/2022-49, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2024, č. j. 6 Azs 250/2024-57 a o usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 2. 2025, sp. zn. I ÚS 114/25.
33. Pokud chtěl žalobce docílit opětovného věcného přezkumu své žádosti, měl k důvodům, pro něž je považován za hrozbu pro bezpečnost státu a veřejný pořádek a o nichž má na základě předchozích řízení minimálně obecnou povědomost (viz výše bod 29 tohoto rozsudku), tvrdit relevantní nové skutečnosti odůvodňující potřebu nového meritorního posouzení jeho věci. Takovou novou skutečností pak samo o sobě není ani plynutí času (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2024, č. j. 5 Azs 240/2024-32, bod 19, a ze dne 22. 5. 2019, č. j. 2 Azs 343/2018-38, bod 13, který se týkal § 169 odst. 8 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017). Nelze úspěšně argumentovat, že plynutí času bez dalšího má vždy za následek nutnost meritorního projednání žádosti. Přestože plynutí času z povahy věci může mít vliv na změnu poměrů, je na žadateli o vydání povolení k přechodnému pobytu, aby s plynutím času spojil určitou konkrétní skutečnost, která v mezidobí od posledního zamítavého (meritorního) rozhodnutí nastala a která tuto změnu okolností reprezentuje. Žalobce žádnou takovou skutečnost neuvedl. Žalovaná pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí poznamenala, že *„předchozí žádosti byly účastníku řízení zamítnuty z téhož důvodu v dostatečně dlouhém odstupu a na věci se [...] plynutím času nic nezměnilo.“* Ani v žalobě pak s plynutím času žalobce nespojil žádné konkrétní tvrzení, které by mohlo závěr správních orgánů, potvrzený všemi soudními instancemi, o důvodném nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek

Shodu s prvopisem potvrzuje P.V.

zpochybnit. Netvrdil ani jinou skutečnost, která by mohla založit důvod pro opětovné věcné posouzení žádosti.

34. S ohledem na shora uvedené lze uzavřít, že podmínky pro postup dle § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, tedy pro zastavení řízení o žalobcově třetí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU byly v daném případě splněny.
35. Soud konstatuje, že správní orgány nepochybily ani při posouzení, zda zastavení řízení o žádosti žalobce představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Soud souhlasí s hodnocením žalovaného, že v případě vydání procesního rozhodnutí ve věci nebyly správní orgány podle § 174a zákona o pobytu cizinců povinny zkoumat přiměřenost tohoto rozhodnutí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-39, v případě procesního rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele neposuzuje. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud objasnil, že přiměřenost zastavení řízení by mohla být zohledněna pouze ve vztahu k důvodu zastavení řízení. Např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62, bylo shledáno nepřiměřeným zásahem do rodinného života stěžovatelky, když správní orgány a krajský soud konstatovaly, že nemoc manžela cizinky, kterého tato cizinka zmocnila k podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nepředstavuje důvod na její vůli nezávislý, který jí mohl bránit ve včasné podání žádosti. V případě žalobce však soud takové zvláštní okolnosti neshledal, správnímu orgánům nevznikla povinnost posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, ke kterému došlo v důsledku zastavení řízení z důvodu neuvedení nových skutečností, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti.
36. Soud si je přitom vědom usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2024, č. j. 8 Azs 99/2023-52, kterým byla rozšířenému senátu postoupena otázka, zda má správní orgán posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného cizince podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců i v případě, kdy je řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno. Na toto usnesení upozornil rovněž žalobce. V rámci uvedené otázky se rozšířený senát má zabývat otázkou, jak nakládat se závazkem státu k respektování soukromého a rodinného života vyplývajícím z čl. 8 Úmluvy při rozhodování správního orgánu podle zákona o pobytu cizinců.
37. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti vztahující se k jeho rodinným vazbám, které by již nebyly předmětem adresného a podrobného posouzení v rámci předchozích správních řízení, včetně řízení soudních, které by opodstatňovaly posouzení přiměřenosti zastavení řízení o žádosti ve smyslu čl. 8 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neshledal soud v projednávané věci důvod pro navrhané přerušení řízení do doby rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 8 Azs 99/2023.

VI.

Závěr a náklady řízení

38. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalované žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. října 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně